

Această publicație a apărut cu sprijinul
Consiliului Județean Maramureș

Gazeta

de

NR. 46, iulie 2015

RELIGIE ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

UN PROIECT AL ASOCIAȚIEI TINERILOR ORTODOCȘI AI PROTOPOPIATULUI BAIA MARE ÎN PARTENERIAT CU DE MARAMUREȘ **Gazeta**

† **JUSTINIAN CHIRA**
Arhiepiscop al Maramureșului
și Sătmărilor

Ebine să ne amintim că aici, în Nord, teritoriul unde au trăit dacii liberi, au apărut primele înfiripări de cultură românească. Aici, în Maramureș, își au originea cele mai vechi codice și manuscrise românești, dintre care ultimul descoperit este așa numitul Codice de la Ieud. Acestea vorbesc despre rolul pe care l-a avut mănăstirea de la Peri, Biserica românească Ortodoxă, în această parte de țară, în trecut, un rod al Bisericii strămoșești fiind manuscrisele și bisericile de lemn și firea nobilă și dărză a poporului de aici.

De aici de la Cuhea, în prezent denumită Bogdan Vodă, au plecat întemeietorii Moldovei, după cum din părțile de sud ale Transilvaniei au plecat întemeietorii Țării Românești, dovadă prin aceasta că aceste ținuturi, Transilvania și Maramureșul, sunt matca poporului român. Aici a fost inima țării, de aici s-a revărsat spre marginile de miazăzi și răsărit poporul român, și nu invers. Această realitate de necontestat anulează toate teoriile și aberațiile pseudoistoricilor care vorbesc despre infiltrările târzii, din sud, ale românilor din Transilvania.

În aceste locuri se păstrează cele mai străvechi urme de locuințe românești care n-au suferit nicio influență străină, ci au rămas în același stil în care construiau strămoșii noștri daci.

Casa de lemn maramureșeană, cu stâlpi și arcade de o mare frumusețe, porțile de lemn din Maramureș sunt cele mai autentice vestigii străvechi din lume, care, nemodificate, au păstrat frumosul chip de casă și de poartă așa cum le construiau și dacii. Poarta maramureșeană, deși s-a vorbit atât de mult despre ea, nu s-a spus însă esențialul. Ea era în primul rând semnul văzut al libertății și demnității gazdei. Ograda în care se intra, ca pe sub un arc de triumf, era o împărăție, în care nimeni nu avea voie să intre fără îngăduința stăpânului casei, care era

liber, pentru că numai statutul de om liber îi dădea dreptul, la început, să-și înalțe o poartă de intrare în ogradă. Poarta era deci semnul nobleței și al libertății omului prin care el, ca un suveran, ieșea în zori la marea luptă pentru viață și pe sub aceeași poartă se întorcea în amurg ca un erou, ce aducea cu sine roadele luptei, ale muncii sale sfinte.

Cea mai luminoasă și mai frumoasă biserică se află aici la porțile Maramureșului, iar această biserică este Biserica din Plopiș, în primul rând prin forma, prin linia simplă de un echilibru perfect și de o armonie desăvârșită în toată construcția ei.

Cu bolta mică în felul ei, care nu este semicirculară cum sunt bolțile la aproape toate bisericile de lemn, ci bolta acestei biserici este trilombată, cu icoana de pe prestol, care este pictată de zugravul Ștefan, originar de aici, din Plopiș, icoană, pe care când o privești, îți amintești de suavitatea picturii lui Rafael. Această biserică este de o frumusețe arhitecturală unică. Silueta ei sveltă, plină de grație, pare o ființă

vie, pentru care, când au construit-o, meșterii au luat parcă de model una dintre fecioarele ce se afla în satele românești de atunci.

Vestigii străvechi din acest colț de țară sunt mărturii puternice și vii, ce vorbesc tuturor despre continuitatea poporului român pe aceste meleaguri și despre unitatea noastră sufletească-bisericască, unitate care a salvat de înstrăinare ființa neamului românesc, de aici, din Transilvania.

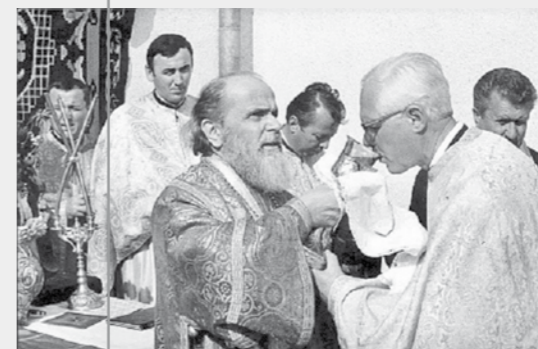
Dar ceea ce se găsește și mai de preț decât vestigiile materiale, în acest colț de pământ strămoșesc, este sufletul românesc, curat, sănătos, luminos și bun al Episcopiei Maramureșului și Sătmărilor. Pretutindenii întâlnești același suflet frumos, drept credincios, care nu și-a pierdut credința curată față de altarul străbun.

În toate locurile de aici găsești urmele sfinte ale străvechii noastre vieți bisericesti ortodoxe, care, cu toate vicisitudinile timpurilor, s-a păstrat curată, în adâncul sufletului poporului român, ca o comoară sacră, de aur și azur. Sufletul poporului român, din părțile acestea, se aseamănă și acum cu sufletul poporului român de pretutindenii.

COMORILE NOASTRE

Tot ce am moștenit frumos și bun de la străbuni este o comoară sfântă pentru noi

Sufletul poporului nostru de aici se aseamănă cu sufletul moldoveanului, care a trăit în apropierea marilor ctitori, a lui Ștefan cel Mare și Vasile Lupu. Se aseamănă cu sufletul fraților noștri din Țara Românească și din Oltenia, care au trăit în jurul Sfintelor Altare zidite de Mircea, Neagoe și Constantin Brâncoveanu.

Această mare unitate sufletească a poporului nostru este rodul Bisericii Ortodoxe, care a avut un rol deosebit de important pentru formarea poporului român și pentru apărarea și păstrarea unității noastre spirituale.

Din această unitate de limbă, de cultură, de suflet și de gând se vede și azi că noi românii am fost crescuți de o singură mamă, care a fost Biserica Ortodoxă, fapt pentru care marele poet Mihai Eminescu o numește „Maica neamului românesc”.

Acest suflet curat românesc este comoara cea mai scumpă, lucrul cel mai de preț, pe care Biserica Ortodoxă l-a apărut și păstrat întreg și nestrucăturat, de-a lungul veacurilor.

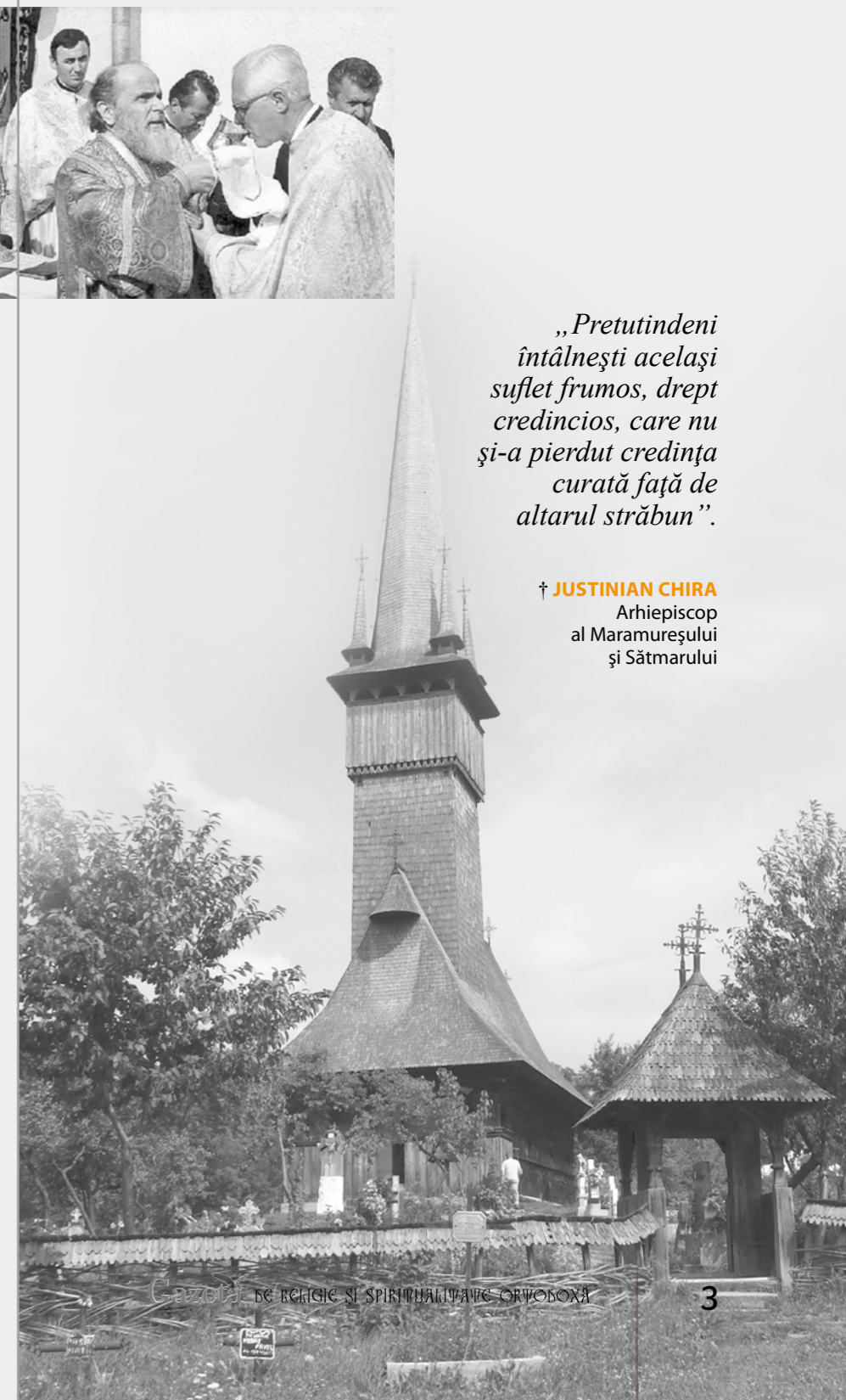
Acest suflet, preoții vrednici îl păzesc și îngrijesc cu sfințenie și dragoste și azi.

Pe lângă sufletul curat și minunat al poporului de aici, noi, slujitorii Sfintelor Altare, avem datoria să acordăm o atenție deosebită tuturor vestigiilor strămoșești ce se află pe teritoriul parohiilor noastre.

Să adunăm date din tradițiile locale, să păstrăm tot ce ne-a rămas de la străbuni: o cruce ce poartă o inscripție, o temelie sau un mormânt străvechi, o haină bisericască sau un prapor, o față de masă sau un ștergar, lucrat în casă de străbunicile noastre, o icoană sau un vas, un sfeșnic sau un potir, o carte sau o poartă, tot ce ne-a rămas de la moși, să fie adunat și păstrat cu grijă. Suntem datori să le adunăm pe toate acestea, să le apărăm de dinte de vreme, să le îngrijim și să-i îndemnăm pe credincioși să le respecte, să le iubească și să se mândrească și cu ele, cu aceste comori materiale și spirituale, care poartă în ele viața din viața strămoșilor noștri, căldura din căldura sufletească a sfinților noștri înaintași.

„Pretutindenii întâlnești același suflet frumos, drept credincios, care nu și-a pierdut credința curată față de altarul străbun”.

† **JUSTINIAN CHIRA**
Arhiepiscop al Maramureșului
și Sătmărilor

Postul Adormirii Maicii Domnului începe, de obicei, pe 1 august și are o durată de două săptămâni (1-15 august). Lăsata secului pentru postul Adormirii Maicii Domnului se face pe data de 31 iulie. Acest post este rânduit de Biserică spre aducerea aminte de virtuțile alese ale Sfintei Fecioare și de postul cu care ea însăși, după tradiție, s-a pregătit pentru trecerea la cele veșnice.

Semnificația postului și sărbătorii Adormirii Maicii Domnului

Postul și sărbătoarea au pătruns la noi odată cu generalizarea cultului mariologic în Răsărit, prin secolul al V-lea. Românii i-au acordat o cinstită deosebită, sărbătoarea fiind așteptată, după unele tradiții, cu aproape aceeași bucurie ca Paștele sau Crăciunul. O dovadă a acestei cinstiti este și postul de două săptămâni, care precede sărbătoarea și care se ține de către creștini pretutindeni, „căci postul ei a fost ținut mai abitir ca al Crăciunului”, după cum arată tradiția. Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este cinstită și prin mulțimea de biserici care poartă acest hram.

Din informațiile publicate de Tudor Pamfile, în „Sărbători de toamnă și Postul Crăciunului”, 1914, Postul Adormirii Maicii Domnului se socotește a fi tot așa de mare, adică de însemnat, ca și Postul Mare de dinaintea Paștilor, din care se zice chiar că este rupt. Ca urmare, toată lumea trebuie să-l țină cu sfințenie,

nefiind îngăduită mâncare de dulce decât bolnavilor și copiilor.

Cu privire la perioada postului, muscelenii „nu mănâncă nici chiar untdelemn, iar dezlegarea de pește nu-i decât o singură zi, Pobrejenia (Schimbarea la Față n.n.), că Postul Sântă-Măriei este rupt din Păresimi.” De asemenea, în popor există credința

potrivit căreia, „la început, Postul Paștilor era de nouă săptămâni, dar, văzându-se că e prea lung și prea sărăcăcios și că oamenii ieșeau prea slabi în primăvară, când trebuia să se dea cu totul muncilor, s-a micșorat acest post cu două săptămâni și s-au pus aceste zile de post înaintea Sântă-Măriei Mari, când e belșug de legume și zarzavaturi.”

Gazeta
DE MARAMUREȘ

Baia Mare, Bd. Traian 23/9
Tel. 0728-836 348,
0362-401 332
fax 0362-401 331
www.gazetademaramures.ro

Fondator
Dan **PÂRCĂLAB**

Director general
Ioana **LUCĂCEL**

Coordonator de proiect
Mircea **CRÎȘAN**

IT/DTP
Ada **FONAI**

Redactori
Pr.dr. Cristian **Ștefan**
- consilier cultural
Pr. Vasile **Fodoruț**
Pr.dr. Augustin **Vasile**
- vicar administrativ
Protos. drd. Casian **Filip**
- eclesiarh al Catedralei
Episcopale „Sfânta Treime”
Arhidiacon Teodosie **Bud**
- consilier sector
economic-financiar
Arhidiacon Andrei **Pop**
- secretar eparhial
Preot Bogdan **Ciocotișan**
- președinte ATOP Baia Mare

Semnificația sărbătorii

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului are multiple semnificații teologice și spirituale pentru credincioși. De altfel, însăși icoana Adormirii Maicii Domnului arată această taină a primirii mamei în brațele lui Hristos, Fiul ei. În iconografie, lângă sicriul binecuvântat cu trupul Fecioarei se află Hristos în picioare, purtând sufletul Maicii sale, ca pe un bebeluș. Acesta este gestul suprem de reciprocitate a iubirii. Cea care L-a ținut în brațe pe Dumnezeu, acum odihnește în brațele Fiului și Stăpânului ei. Moartea Maicii Domnului înseamnă intrarea ei în iubirea infinită a Fiului ei, iar inima ei de mamă se unește cu inima Fiului, simțind dumnezeiește durerile lumii și alinându-le cu milostivirea ei. După adormire, nimeni și nimic nu o mai pot opri pe Maica Domnului să ajute pe toți credincioșii. Nici timpul, nici spațiul, nici limitările umane, nu mai pot opri pe Maica Domnului să fie pre-

tutindeni în har, mângâind pe cei îndurerăți și inspirând Biserica Fiului ei.

Axionul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului vorbește despre această taină a prezenței Fecioarei în inima lumii și în viața Bisericii. Cuvintele „Se biruiesc hotarele firii întru tine Precurată Fecioară, că nașterea feciorește și moartea arvinește viață” semnifică acest schimb dumnezeiesc între cele pământești și cele cerești, prin iubirea Mântuitorului. Astfel, nașterea Fiului lui Dumnezeu din ea feciorește firea umană și sfințește întreaga creație, iar moartea, ca despărțire vremelnică a sufletului de trup, arvinește viață, fiind pragul ontologic dintre vremelnicie și veșnicie, dintre timp și eternitate, dintre libertate și har.

Adormirea Maicii Domnului este așadar o sărbătoare în care antinomia teologică a infinitului devenit finit pentru iubirea Sa veșnică pentru noi se împletește cu prezența permanentă a rugăciunii Maicii Domnului în viața lumii, până la sfârșitul veacurilor.

Singurul lăcaș de cult din Baia Mare cu Hramul Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul

Duminică a fost o zi de mare și aleasă sărbătoare la lăcașul de cult de pe strada Victor Babeș. Cu o zi înainte de sărbătoarea Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul, singura biserică din Baia Mare închinată acestui ocrotitor, și-a sărbătorit hramul. Sfânta Liturghie a fost oficiată de un sobor de preoți, în mijlocul acestora aflându-se și un invitat special: părintele protosinghel Chesarie Bertea, un fiu al Maramureșului care acum slujește la Biserica Sfânta Maria din New York.

Construcția singurei biserici închinată Sfântului Ilie, din Baia Mare, a început în toamna anului 1990, locul fiind sfințit în cadrul unei liturghii solemne de către doi ierarhi: IPS Serafim Joantă, mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord și de IPS Justinian Chira, arhiepiscopul ortodox al Maramureșului și Sătmărilor.

Istoria construcției a fost una tumultuoasă. Lucrările au început însă să reintre pe făgașul firesc o dată cu numirea, în primăvara anului 1996, a pr. Borca Vasile, profesor de teologie, ca preot onorific coordonator al lucrărilor de la acest lăcaș de cult, cel care a reușit să aducă construcția la frumosul stadiu la care se află astăzi. Structura și fațada bisericii s-au realizat, după cum se observă, în stil autentic ortodox, adică bizantin, dar pe un cadru demisol complex, fiind preconizate spații și compartimente pentru diferite activități caritabile, sociale și culturale, sub acest aspect, edificiul, în ansamblu, având o structură unică în zonă. Iar

anul viitor, slujitorii Bisericii Sfântului Ilie speră ca de hram să poată săvârși și sfințirea lăcașului de cult.

Pr. Dr. Cristian Ștefan, consilierul cultural al Episcopiei Maramureșului și Sătmărilor a rostit un frumos cuvânt de învățătură: „A rânduit Sfânta noastră biserică ca în câteva duminici după Pogorârea Sfântului Duh să ne

fie amintite câteva dintre minunile Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Și dacă am sta atent să analizăm cele care au fost rânduite să se citească nu sunt minuni foarte simple. Pentru că putem să înțelegem foarte ușor că Mântuitorul Iisus Hristos a intervenit acolo unde a avut de luptat împotriva celui rău, împotriva diavolului, împotriva demonilor. Și iată Evanghelia de astăzi, amintindu-ne de vindecarea celor doi orbi și a unui mut, ne aduce aminte de această lucrare a Mântuitorului Iisus Hristos în opera sa de restaurare a firii noastre omenești”.

Părintele a explicat că nenorocirile care se abat asupra oamenilor nu sunt altceva decât consecință a păcatelor noastre, fie că le săvârșim noi sau le-au săvârșit alții înaintea noastră și ele se răsfrâng asupra urmașilor noștri. Omul este chemat să împlinească voia lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi ascultă rugăciunea în măsura în care și el îl ascultă pe Dumnezeu. Mai presus, însă, de comunicarea cu Dumnezeu, este cuminecarea, adică unirea cu Hristos.

Un cuvânt de binecuvântare a rostit și părintele protosinghel Chesarie Bertea, care este acum slujitor al Bisericii Ortodoxe „Sfânta Maria” din New York, Statele Unite ale Americii. Ieromonahul i-a îndemnat pe credincioși să se adune „sub streșina bisericii” pentru că doar așa vor putea umple golul cu care au fost „înveșmântați” după ce primii oameni, Adam și Eva au gustat din amărăciunea păcatului, fiind izgoniți din rai. Preotul Chesarie Bertea a transmis salutul creștinesc al românilor de peste Ocean și ne-a îndemnat: „Să nu ne asemănăm celor din Eden. Adică lui Adam și Eva, cel care atunci când a greșit a văzut că este gol. Și în clipa în care a fost gol și s-a văzut gol, omul s-a ascuns de la fața lui Dumnezeu, n-a putut să-L vadă pe Dumnezeu, n-a putut să-L accepte pe Dumnezeu în toată splendoarea Sa pentru că era gol. Și goliciunea o vedea după ce s-a înfruptat de păcat. Eu vă doresc să o umpleți prin Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei, să umpleți golul păcatelor și golul sufletelor noastre prin rugăciunea înălțată către Dumnezeu”.

„Și iată Evanghelia de astăzi, amintindu-ne de vindecarea celor doi orbi și a unui mut, ne aduce aminte de această lucrare a Mântuitorului Iisus Hristos în opera sa de restaurare a firii noastre omenești”.

Pr. Dr. Cristian Ștefan

În primăvara anului 1996, pr. Borca Vasile, profesor de teologie, a fost numit preot onorific coordonator al lucrărilor de la acest lăcaș de cult. El a fost cel care a reușit să aducă construcția la frumosul stadiu la care se află astăzi.

Hram la Bârsana

La sărbătoarea Soborului Sfinților 12 Apostoli, mii de credincioși din Maramureș și din toată țara au participat la hramul Mănăstirii Bârsana. Sfânta Liturghie a fost oficiată de un sobor impresionant de ierarhi, preoți și diaconi.

Sfânta Liturghie a fost oficiată de Înaltpreasfințitul Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, alături de Înaltpreasfințitul Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, Înaltpreasfințitul Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, Înaltpreasfințitul Calinic, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului, Preasfințitul Lucian, Episcopul Caransebeșului, Preasfințitul Ambrozie, Episcopul Giurgiului, Preasfințitul Visarion, Episcopul Tulcii, Preasfințitul Macarie, Episcopul ortodox al românilor din Europa de Nord, și Preasfințitul Iustin Sigheteanul, Arhiepiscopul-vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului, și în prezența Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Justinian.

În cuvântul de învățătură adresat mulțimii de credincioși, IPS Arhiepiscop și Mitropolit Andrei a îndemnat la o viață creștinească după modelul sfinților și Mântuitorului Iisus Hristos:

„Pentru cei din jurul nostru ar trebui să fim niște modele. Altfel, creștini fiind, și știind lumea că mergem la biserică, dacă nu trăim ca atare, ne putem sminti. Iată ce spune Sfântul Petru: «Purtați-vă cu cinste între neamuri, ca în ceea ce ei acum vă bîrfesc, ca pe niște făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu». De fapt, zice chiar Domnul Iisus Hristos în predica de pe munte: «Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzând faptele voastre cele bune să-L preamărească pe Tatăl cel din Ceruri»».

Ierarhul a precizat apoi că Dumnezeu a pregătit în ceruri un loc pentru fiecare, fiind însă important ca fiecare credincios să se pregătească pentru acesta și să poată să spună, împreună cu Sfântul Apostol Pavel: „M-am răstignit împreună cu Hristos și acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

IPS Arhiepiscop Justinian a adresat, la rândul lui, câteva cuvinte credincioșilor aflați la hramul mănăstirii Bârsana, îndemnându-i la iubirea creștină. Porunca supremă, după cum a întărit în cuvintele sale ierarhul, este iubirea și dragostea de Dumnezeu, față de poporul român, de familie, față de copii, de tineret, față de pământ și cer.

„Maramureșenii au rămas fideli față de Ortodoxie, iar aceasta se vede din iubirea pe care o au față de Biserica Ortodoxă, strămoșească, a subliniat PS Iustin Sigheteanul,

care a adăugat că „poporul iubește foarte mult acest loc, ceea ce înseamnă că în pământ sunt osemintele celor care au viețuit aici, iar văzduhul este sfințit de viețuirea și de rugăciunile lor. Așa se explică mulțimea mare de credincioși ce vine la Soborul celor 12 Sfinți Apostoli care sunt ocrotitorii acestei sfinte mănăstiri de pe valea Izei, mulțime mare, cu copilașii lor, chiar dacă mulți sunt plecați afară din țară în suflet și au încredere în Dumnezeu și în Maica Domnului și în Sfinții Apostoli că o să-i ocrotească pe cei plecați departe și o să se întoarcă acasă cu bine”.

Piatra de temelie a noii biserici a Mănăstirii Bârsana a fost pusă în 1993, după ce a fost desființată în 1791. Locașul de cult a fost târnosit în 2012 de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Tinerii Bisericii Ortodoxe Române sunt bine anorați în realitățile vremurilor în care trăiesc. Ei știu că, pe lângă activitățile lor prin care își petrec timpul liber, au datoria de a se implica în activități cu caracter duhovnicesc-filantropic.

Biserica ortodoxă nu este indiferentă la cererile lor de petrecere a timpului liber într-un mod relaxant și plăcut, astfel, cu ajutorul parohiilor și al asociațiilor de tineret, le pune la dispoziție diferite programe și activități, după cum urmează: tabere de socializare, cercetași, de creație, drumeții, pelerinaje la sfințele mănăstiri etc., toate acestea au un singur scop, dezvoltarea armonioasă a trupului și a sufletului tânărului creștin, dornic de cunoaștere și autodepășire intelectuală și duhovnicească.

Biserica nu înseamnă numai ziduri și sfinte slujbe, ea este mai mult de atât, este lucrătoare prin har, dar și prin acțiuni concrete în societate. Suntem fiii bisericii și mădular, fiecare în parte, al acestui trup trairic al lui Hristos, de aceea nu trebuie să fim indiferenți și să așteptăm mereu să facă alții ceva spre binele nostru și al lumii în care trăim. Trebuie să ne implicăm efectiv cu propriile noastre forțe, în orice acțiuni folositoare nouă și bisericii din care facem parte.

Tinerii protopopiatului Baia Mare au înțeles demult misiunea lor în biserică

și societate, pregătiți de preoții parohi și profesorii de religie la orele de catehizare de la Biserică și la orele de religie de la școală.

La toate acestea se adaugă și biserica creștină de acasă. Pentru a fi mai eficienți și mai bine organizați, Asociația Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare vine și anul acesta cu propuneri interactive de petrecere a timpului liber pentru toți tinerii dornici de a descoperi și o altă latură a distracției, mai morală, mai luminoasă, într-un cadru mai duhovnicesc.

■ Unul dintre aceste proiecte este Tabăra de Vară „Tinerete, misiune și comuniune”, organizată de ATOP BM, la Mănăstirea Riohița Boiereni, în perioada 17-19 august 2015, unde tinerii participanți vor avea posibilitatea de a-și manifesta calitățile artistice, dar și abilitățile de comunicare prin participarea la diferite activități, jocuri, drumeții și cântare în comun la Sfânta mănăstire. Scopul principal al taberei este acela de a-i aduce împreună pe tineri, pentru a fi în comuniune reală unii cu alții și nu una virtuală pe internet.

■ O altă tabără de vară, devenită deja tradiție este „Fiscuș, vatră de cultură și credință”, organizată în Parohia Dumbrăvița, Protopopiatul Baia Mare, de UACE Dumbrăvița, în parteneriat cu Parohia „Nașterea Maicii Domnului” Dumbrăvița. La această tabără participă anual 50-60 de copii, atât din parohie, cât și din alte localități din Protopopiatul Baia Mare. Tabăra este coordonată de doamna psiholog școlar Monica Puha și preotul paroh Ciocotișan Bogdan. Anul acesta, tabăra va avea loc în perioada 20-24 iulie.

■ Parohia ortodoxă Dumbrăvița desfășoară în perioada postului Adormirii Maicii Domnului 1-14 august, seri catehetice pentru adolescenți și tineri, la Căminul Cultural Dumbrăvița, după următorul program: Paraclisul Maicii Domnului la biserică, conferință pe o anumită temă de actualitate, discuții libere și vizionarea unui film duhovnicesc.

■ UACE Dumbrăvița, în parteneriat cu Parohia Dumbrăvița, desfășoară programul de ecologizare „Dumbrăvița verde”, la care participă copiii din

Activități cu tinerii în Protopopiatul Baia Mare

Pr. Bogdan Ciocotișan,
președinte al Asociației Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare

parohie, care sunt și membrii ai ATOP-BM.

■ Parohia Sf. Iosif Mărturisitorul din Baia Mare” organizează cursuri de dezvoltare personală și incluziune socială pentru copiii și tinerii defavorizați din municipiul Baia Mare. Aceste proiecte sunt coordonate de preotul paroh Vasile Fodoruș.

■ Parohiile Groși și Rus vor organiza ateliere de pictură pe sticlă.

■ Asociația Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare va continua și anul acesta programul de prevenire a avortului „Pregătit să fiu părinte? - Copiii copiilor” în liceele băimărene.

■ Vor fi organizate acțiuni filantropice atât la nivelul protopopiatului, cât și al parohiilor. Parohiile Dumbrăvița, Tăuții de Sus și Groși vor organiza împreună activități cu caracter filantropic în centru de copiii și de bătrâni.

Menționăm faptul că majoritatea parohiilor din protopopiat desfășoară duminical programe de catehizare în rândul copiilor și tinerilor din parohie în cadrul programelor catehetice „Hristos împărtășit copiilor” și „Alege școala”.

Toate aceste activități desfășurate de preoții parohi din protopopiat, precum și cele organizate de Asociația Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare se desfășoară cu binecuvântarea și purtarea de grijă a Preașfinției Sale, Doctor Justin Hodea Sigheteanul, care, pe lângă îndrumare și binecuvântare participă de multe ori, cu bucurie și grijă părintească, în mijlocul tinerilor în tabere, pentru a le împărtăși gânduri și sfaturi, dar și pentru a le da siguranța că Biserica este alături de ei chiar prin Episcopul ei.

O mare bucurie duhovnicescă va fi pentru tinerii Protopopiatului Baia

Mare, cât și pentru tinerii din Episcopia Maramureșului și Sătmărulei, „Întâlnirea tinerilor ortodocși”, care va avea loc la Cluj-Napoca, în perioada 4-7 septembrie 2015, la care vor participa 6000 de tineri ortodocși din întreaga lume. Protopopiatul Baia Mare va participa cu un număr de peste 100 de tineri, însoțiți de părintele protopop

Coroian Fabian și de alți preoți din parohii. Îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să dea putere Preașfințitului nostru Justin, părintelui nostru protopop și tuturor peoților vrednici din protopopiatul Baia Mare să ducă cu bine în munca aceasta frumoasă cu tinerii spre scopul final: mântuirea noastră, a tuturor.

„Colaborarea științifică Horea Holubei – Yvette Cauchois și spiritualitatea maramureșeană”

Sâmbătă 11 Iulie, PS Iustin Sigheteanul a participat la Simpozionul „Colaborarea științifică Horea Holubei – Yvette Cauchois și spiritualitatea maramureșeană” - Masa Rotundă - organizată de către Episcopia Ortodoxă a Maramureșului și Sătmăruului, Mănăstirea Bârsana și Institutul Național

Yvette Cauchois (n. 19 decembrie 1908, Paris – d. 19 noiembrie 1999, Paris) a fost o fiziciană cunoscută pentru contribuțiile aduse la spectroscopia și optica razelor X. Yvette Cauchois a absolvit liceul la Paris, apoi și-a făcut studiile superioare la Facultatea de Științe a Universității din Paris, unde a obținut în 1928 licența în științe fizice. În laboratorul de chimie fizică al lui Jean Perrin, a studiat fluorescența soluțiilor, obținând în 1930 diploma de studii superioare. S-a consacrat apoi spectroscopiei de raze X, obținând în 1933, la vârsta de 24 de ani, doctoratul în științe fizice. Și-a continuat cariera de cercetător la Caisse nationale des sciences, apoi la Caisse nationale de la recherche scientifique, devenind în 1939 maître de recherche la Centre national de la recherche scientifique. În 1938 și-a început cariera universitară la Facultatea de Științe din Paris ca șef de lucrări la laboratorul de

de Fizică și Inginerie Nucleară „Horea Holubei” București-Măgurele, care s-a desfășurat la Mănăstirea Bârsana. Simpozionul a fost precedat de Săvârșirea Slujbei Parastasului la mormântul

savantei Yvette Cauchois de către PS Iustin Sigheteanul în cimitirul Mănăstirii Bârsana. Omul de știință Yvette Cauchois, care nu a fost încreștinată la naștere

Yvette Cauchois a încetat din viață la Paris, la vârsta de 91 de ani, în urma unei pneumonii contractate în timpul unei vizite în România, la mănăstirea Bârsana, unde a cerut să fie înmormântată.

de către părinții ei din Paris, fiindcă aceștia erau anticlericali, dar și-a dorit mult botezul creștin.

Acest lucru s-a petrecut în chip minunat, fiind botezată în anul 1997 la Paris de către Pr Ioan Stoica slujitor la Mănăstirea Bârsana și care se găsea în Paris la o bursă de studii. A încetat din viață în noiembrie 1999 în România și conform dorinței ei testamentare a fost înmormântată în cimitirul Mănăstirii Bârsana. Slujba înmormântării a fost oficiată de către IPS Arhiepiscop Justinian.

La masa Rotundă au susținut comunicări mari personalități academice și universitare din România.

Spectroscopie (1974), cu Medalia de Aur a Universității din Paris (1987) și cu titlul de Doctor Honoris Causa al Universității din București (1993).

Decorațiile acordate de statul francez i-au adus titlurile de Comandor al Ordinului Palmes académiques, Ofițer al Ordinului Național Legeunea de Onoare și Ofițer al Ordinului Național de Merit.

„Biserica românească în străinătate are o valență mult mai mare decât ceea ce poate reprezenta aici. Acolo, un loc de întâlnire pentru români, locul în care îl găsim pe Dumnezeu. Spunea frumos cineva atunci când am adus biserica: «L-am adus pe Dumnezeu». Ei așa simt, se regăsesc în structura bisericii de lemn din Maramureș».

Pr. Marius Floricu

În această săptămână s-a derulat un proiect inedit: „Maramureșul deschide poarta cunoașterii și toleranței pentru românii din Italia”, implementat de Asociația pentru Cultură și Educație Sf. Constantin Brâncoveanu, cu sprijinul CJ Maramureș. 13 copiii români din Italia, însoțiți de preotul Marius Floricu au participat gratuit la o tabără în Maramureș. Cum se vede Maramureșul prin ochii tinerilor crescuți în Italia și cum a reușit un preot ortodox să închege patru comunități spirituale în Italia? Aflați într-un amplu interviu cu preotul Floricu.

Rep.: Care a fost traseul dumneavoastră profesional?

Pr. Marius Floricu: În 1992 am ajuns în Italia, sunt unul dintre primii imigranți români în Italia. Erau atunci la Torino în jur de 200 de emigranți. Trebuia să ajung în Franța, împreună cu un coleg al meu și am rămas la Torino. Așa a început aventura mea acolo. Am lucrat în construcții, am prestat diverse munci acolo. Plecarea mea a avut loc după ce am terminat Facultatea de Teologie, pentru că tot în 1992 am terminat și facultatea, am fost coleg cu PS Justin Sigheteanul, cu ÎPS Iosif din Vișeu, cu PS Siluan, care este acum la Roma și pr. Dr. Cristian Ștefan, consilier cultural al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului.

Rep.: De ce v-ați decis să rămâneți în Italia?

Pr. Marius Floricu: A fost pur și simplu o experiență pe care am decis s-o trăiesc pentru o lună de zile și apoi să ne întorcem acasă, dar nu ne-am mai întors. Am lucrat în construcții, am fost sudor la Fiat, am fost electrician, am lucrat într-o fabrică chimică pentru reciclarea uleiurilor arse. După care, în 1997, când s-a schimbat puțin situația politică, m-am întors, am crezut că va fi puțin mai bine în țară. În 1997-1998 am fost profesor la un liceu, am cântat în Filarmonica din Vâlcea și am fost hirotonit preot misionar la Episcopia Vâlcei. Apoi am plecat înapoi în Italia,

atunci erau vreo 4 preoți misionari în toată Italia, unul la Torino, unul la Milano, unul la Florenza și unul la Bari. În 2002 deja am început o parohie la Cuneo, apoi am mai format încă două parohii, una la Bra și una la Saluzzo.

Rep.: Cât de greu v-a fost să formați o comunitate spirituală ortodoxă într-o țară străină și preponderent catolică?

Pr. Marius Floricu: Dumnezeu este peste toți. Și am pornit de la premiza că nu există diferențe, că dragostea depășește diferențele pe care le pun oamenii între noi. Și n-am avut nicio problemă în acest domeniu și, spre deosebire de alte locuri unde există probleme între cele două religii, acolo chiar m-au demonstrat fraternitatea, ca să spun așa. Ne-au dăruit în jur de 100 și ceva de locuri de cult, ei ni le-au dăruit ca să putem sluji în ele. Ca preot lucrez

cu toți ortodocșii: români, moldoveni, ucraineni și chiar italieni. Chiar recent am avut un italian care a trecut la ortodocși. Frecvența biserica noastră de mulți ani și s-a gândit că ar fi bine să treacă la ortodocși.

Rep.: Ați ridicat o biserică de lemn maramureșeană în Moncalieri.

Pr. Marius Floricu: Da, asta e deja a patra parohie pe care am înființat-o. Am ales o biserică de lemn maramureșeană, în primul rând pentru frumusețea ei și pentru ceea ce ea înseamnă pentru poporul român, este un izvor de tradiție, reprezintă istoria bisericii ortodoxe române, știți în ce context au apărut bisericile de lemn, erau ușor de demontat, de mutat dintr-o parte în alta, din cauza faptului că eram sub ocupație străină și cea mai simplă soluție erau bisericile de lemn. A fost construită

IMPRESIILE PARTICIPANȚILOR

„Nu am mai vizitat această regiune din România până acum, dar atât din punct de vedere turistic, cât și spiritual, a fost o experiență minunată. Am întâlnit oameni minunați alături de care am cunoscut și am văzut o parte a istoriei Maramureșului, caracterizat de clădiri magnifice din lemn, înconjurat de un peisaj pitoresc. În cele din urmă, locul în care am stat a fost unic: simplu și foarte confortabil. Mulțumiri celor care locuiesc

acolo și care ne-au găzduit și ne-au tratat foarte bine. Ar fi fost minunat dacă ar mai fi durat câteva zile, dar oricum este deja de neuitat această experiență”.

Robert (19 ani)

„În aceste zile, în care mi s-a dat oportunitatea de a cunoaște mai bine țara noastră, în special zona Maramureșului, am avut multe momente memorabile. Pe lângă faptul că am vizitat un loc

„Dragostea depășește diferențele pe care le pun oamenii între noi”

Pr. Marius Floricu, preot român ortodox în Italia:

în Sighetu Marmației, am demontat-o și am dus-o acolo. Cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit să obținem teren acolo, ne-am zăbăvit destul de mult, vreo doi ani am bătut drumul primăriei, dar am reușit să-l obținem. Biserica are 25 de metri înălțime, este destul de mare ca și volum, meșterii îmi spuneau că e cât o catedrală pentru o biserică de lemn. Are hramul „Sf. 40 de mucenici” și în ianuarie am avut practic sfințirea bisericii. Acum avem în lucru altarul de vară, care este tot în stil maramureșean, ca și la Bârsana, după care vom face o casă maramureșeană, ansamblul este mult mai mare. Poarta maramureșeană este deja montată.

Rep.: Cât de mare este comunitatea dumneavoastră?

Pr. Marius Floricu: Moncalierii numără cam 5000 de credincioși ortodocși. Într-o duminică obișnuită vin cam 200 de persoane la biserică. Biserica românească în străinătate are o valență mult mai mare decât ceea ce poate reprezenta aici. Acolo, un loc de întâlnire pentru români, locul în care îl găsim pe Dumnezeu. Spunea frumos cineva atunci când am adus biserica: „L-am adus pe Dumnezeu”. Ei așa simt, se regăsesc în structura bisericii de lemn din Maramureș.

îmbogățit cu o astfel de istorie, am avut, de asemenea, ocazia de a întâlni oameni minunați alături de care am împărțit această experiență. Dacă se va ivi și la anul ocazia de a participa la acest proiect, aș fi fericit să particip”.

Daniel (17 ani)

„Greu de explicat în cuvinte cele cinci zile petrecute pentru a descoperi partea din România în care nu am mai fost. Pe de o parte este descoperirea de legende, tradiții de lungă durată,

Rep.: Cei mai mulți români pleacă în Italia pentru un trai mai bun, pentru latura materială. Cât de greu este să abordați partea spirituală cu ei?

Pr. Marius Floricu: Nu-mi este greu, am trăit viața lor ca emigrant, sunt în empatie cu ei. Sunt unul dintre pionierii emigranți în Italia. Chiar nu-mi este greu să le cunosc problemele.

Rep.: Cum sunt văzuți românii de italieni?

Pr. Marius Floricu: E o întrebare grea. La Torino, de exemplu, sunt văzuți bine pentru că majoritatea sunt muncitori și au venit nu pentru alte scopuri, ci să muncească. Torino e un oraș industrial.

Rep.: Copiii români născuți în Italia mai cunosc cultura, tradițiile, identitatea țării noastre?

Pr. Marius Floricu: Tocmai asta încercăm să facem prin această tabără, „Maramureșul deschide poarta cunoașterii și toleranței pentru românii din Italia”. Încercăm să reinviem spiritul național în ei, ducându-i la mănăstirile noastre, făcându-le cunoscută bogăția de tradiții și spiritualitate a românilor.

Rep.: Care sunt impresiile copiilor după această tabără?

Pr. Marius Floricu: Eu zic că este un demers extraordinar și chiar vorbeam

cu părintele Cristian Ștefan care a fost inițiatorul acestui proiect, să dezvoltăm ideea și să o facem la un alt nivel, să aducem și copiii italieni, de fapt ideea noastră cam asta era. Copiii care au participat la tabără snt receptivi și bucuroși că au venit în Maramureș, unii dintre participanți s-au năcut acolo, alții au trăit o perioadă în România. Ei se simt români, deși vorbim de a doua generație de emigranți. Noi suntem un popor sentimental și părinții au avut grijă să le transmită sentimentul de dragoste de țară.

Rep.: Pe termen scurt, ce planuri aveți legate de comunitatea din Italia?

Pr. Marius Floricu: Suntem la început de drum cu această comunitate, întâi vreau să terminăm acest proiect și apoi vom face un centru de primire a românilor cu probleme sociale. Avem multe idei pe care vrem să le implementăm pas cu pas.

Aflarea moaștelor Sf. Serafim de Sarov

Moaștele Sfântului Serafim de Sarov au fost descoperite în ziua de 3 iulie 1903. Zilele următoare a avut loc o mare procesiune la care au participat mai mult de 200.000 de persoane și familia regală a Rusiei. Sfântul a fost canonizat de Biserica Rusă, în mod festiv, la Sfânta Liturghie din 19 iulie (1 august) 1903.

Fiu al unor negustori cucernici din orașul Kursk, el a crescut în smerenie și dragoste față de Biserică și a avut parte la vârsta copilăriei de arătarea milei Maicii Domnului, care l-a vindecat în chip miraculos. La 17 ani părăsi lumea, cu binecuvântarea mamei sale, și intră în Mănăstirea Sarov, unde a devenit repede un model de ascultare și virtuți monahale.

La capătul a opt ani de ascultare ca frate în mănăstire, a fost tuns monah, primind numele Serafim („înfocat”, „arzător”), nume care îi spori și mai mult zelul în a urma pe acești slujitori ai Domnului, netrupești și arzând de dragoste pentru El. Hirotonit diacon, el petrecea noaptea întregă în rugăciune, înainte de a săvârși dumnezeiasca Liturghie; și, sporind fără încetare în sfintele nevoințe, Domnul îi dăruie ca răsplată nenumărate clipe de extaz și mângâieri duhovnicești. Fiind îndrumat cu grijă de cei mai înaintați în vârstă și înțelepciune, el nu a căzut în păcatul slavei deșarte de care este pândit cel care se bucură de darurile lui Dumnezeu; dimpotrivă ele l-au făcut să se smerească și mai mult, învinovățindu-se pe sine în tot timpul și căutând și mai mult singurătatea.

La puțină vreme după hirotonirea sa și după moartea duhovnicului său, el a primit încuviințarea de a se retrage în singurătate, în adâncul pădurii, la 6-7 km de mănăstire. Dar diavolul nu s-a dat bătut și a trimis trei tâlhari, care, furioși că n-au găsit la sârmanul monah banii la care sperau, l-au bătut cu ciomegele și cu dosul unui topor, lăsându-l pe jumătate mort, cu totul însângerat și cu oasele rupte. Cu toate că avea o constituție

Sfintele moaște ale Sf. Serafim de Sarov au fost găsite la St. Petersburg, într-un depozit al unui muzeu, după anul 1990. Astăzi, Moaștele Sfântului Serafim se află la Diveevo (10 km de Sarov).

robustă, blîndul Serafim nu a încercat nici o clipă să se apere și s-a lăsat cu totul în voia lor, cu gândul că astfel se făcea părtaș suferințelor Domnului.

În starea de plîns în care se afla, a reușit totuși să se târască până la mănăstire, unde, după cinci luni de suferință, a fost vindecat în chip minunat printr-o nouă apariție a Maicii Domnului, asemănătoare celei din timpul uceniciei sale în mănăstire. A rămas totuși gârbov până la sfârșitul zilelor sale și nu se putea mișca decât cu mare greutate, sprijinindu-se într-un toiag.

Această infirmitate l-a făcut să urce o nouă treaptă pe scara vieții lui îndreptate spre cer și să înceapă, din 1807-1810, lupta tăcerii, în deplină singurătate. Odată însănoșit, se reîntoarce în „pustia” sa și, nemaiputând veni la mănăstire cu regularitate, cum făcea înainte, el încetă cu totul să mai vorbească cu oamenii. De fiecare dată când întâlnea pe cineva în pădure, i se închina până la pământ, fără a scoate un cuvînt, rămânând așa până când omul se îndepărta. El a reușit astfel să-și păstreze mintea înălțată la Dumnezeu fără întrerupere și fără abateri.

Între timp, egumenul mănăstirii muri și unii călugări au început să se arate dușmănoși față de sfântul pustnic, acuzându-l că s-a despărțit de comu-

niunea cu Biserica. Până la urmă i-au poruncit chiar să se întoarcă în mănăstire. Sfântul s-a supus fără nici o împotrivire și s-a stabilit într-o chilie strîmtă, unde a început o nouă etapă a vieții sale ascetice: reclusiunea (închiderea cu totul în chilie).

La sfârșitul a cinci ani de retragere totală, deschise ușa chiliei, lăsând să intre pe cei ce voiau să-l vadă, dar fără a rupe totuși legământul tăcerii, chiar când era vorba de vizitatori importanți. Apoi, în 1826, Maica Domnului îi vesti că a sosit vremea să părăsească tăcerea și el începu să le împărtășească semenilor din roadele experienței sale ascetice: mai întâi călugărilor, pe care-i îndemna la stricta respectare a regulilor monahale și la zel desăvîrșit în lucrarea lor pentru mântuire; apoi sosiră și mireni în număr din ce în ce mai mare.

La întâi ianuarie 1833, după ce s-a împărtășit, el s-a închinat la toate icoanele din biserică, aprinzând în fața fiecăreia o lumânare și i-a binecuvîntat pe toți frații, zicîndu-le: „Lucrați pentru mântuirea voastră; vegheați! Cununile vă sunt pregătite”. Apoi, după ce merse să-și vadă mormîntul dinainte pregătit, se închise în chilie și, îngenunchind și cîntînd imnele Învierii, își dădu duhul în mâinile lui Dumnezeu chiar în aceeași noapte.